

Nekaj moči, notranje, duševne moči je pa za to treba. A zato moč vam ne bo nikdar žal. Karkoli boste dobrega storili iz ljubezni do Boga in do bližnjega — vsaj ravno iz nje izvira vse lepo vedenje — vse, vse bo z zlatimi črkami zapisano v knjigi vašega življenja. Vaš lepí zgled bo potegnil za sabo še druge, in z vašo pomočjo ter z vami vred bomo postali narod poštenjakov, narod vrlih mož.

Višemir France:

Za uboge ptičke.

Daste kaj za uboge ptičke?»

»Veš, Mimica, nimam nič denarja pri sebi.«

Mimica je žalostno povescila veliko, zeleno steklenico in je odšla po ulici, pokriti s snegom. Kajti padalo je vso noč, in visoke strehe mestnih hiš so bile pokrite z debelo sneženo odejo. Ptički so letali žalostno okoli, čivkali in prosili hrane. Zmrzovali so ves dan v velikih jatah, a ponoči so se gregli v dimnikih.

In zato se je napotila Mimica po mestu in je prosila za revčke.

Jaz sem poznal Mimico. Bila je majhna in bleda. Črne oči so gledale v svet zamišljeno in sanjavo. Imela je drobne, voščene ročice in kostanjeve lase. Oče ji je bil delavec v tovarni. Videl sem ga le, ko je zvečer prihajal truden od dela. Matere nisem poznal in ne vem, ali je umrla ali je bila bolna.

Smilila se mi je Mimica, ker ji nisem dal ničesar, in zato je šla dalje, a ni zamerila. Bila je res zlata duša, ta Mimica.

Na oglu je srečala delavca in mu pomolila zelenko. Ni se ji bilo treba vzpenjati, ker je bil ta mož sključen od težkega dela in od skrbi.

»Prosím, bi dalí kaj za stradajoče ptičice?«

»Za kakove ptičice?«

Pogledal je deklico začudeno z velikimi, medlimi očmi.

»I no, za one, ki stradajo, ko je mraz, poleti nam pa prepevajo.«

»Kaj bi ti dal, ko sem pa sam tak ptiček, gladujoč in prezebujoč sredi ceste. Glej, kako obleko imam: vsa je že raztrgana in tanka je, da čutim vsak pihljaj. Ne morem ti nič dati, nimam, zares ne!«

Mož se je okrenil in je odšel. Mimica je pa obstala, a nato se zdramila, in odšla.

»I seveda, kako bo dal, revež, ko sam nič nima« ...

»Ah, glejte, tam prihaja gospod Skopčina, on bo dal! Bogat je, tri hiše ima, in moj oče delajo v njegovi tovarni!«

Odkašljala se je deklica globoko in je zaprosila.

»Gospod! Ponižno prosim, milostljivi gospod, ko bi mogli kaj dati za ptičke.«

Pogledala ga je milo in proseče. Samo že zaradi njenega pogleda bi bil moral dati krono, več ko pet kron bi moral dati!

»Ja, ko pa ne utegnem. Mudi se mi na koncert.«

»Gospod, samo eno kronico!«

»Drugič, drugič, ko bom več imel!«

Okrenil se je in se izgubil za oglom.

Mimica je odšla žalostna s povešeno glavo. Pod pazduho je nesla steklenico, in le črna dvajsetica je žvenketala zamolklo v njej.

»Nikoli nima dovolj ta gospod! Za koncerte ima, za te ubožce, za stradajoče in zmrzujoče nima.«

Pod kostanji so se drsali otroci. K tem je pristopila Mimica žalostna, a upajoča na usmiljenje mladih src.

»Malčki, ali vas kaj zebe?«

Umazan fantalin, kuštrav in raztrgan, je stopil iz gruč in jo je udaril v hrbet.

»Kaj pa misliš, da si ti? Kakšni malčki smo mi, ha? Povej! Izgubi se!«

Mimica je zaihtela od žalosti in odšla. Oni so se zakrohotali za njo in so udrli za kuštravcem v ulico.

Ko se je Mimica ozrla, ji je pritekel nasproti majhen deček. Oblečen je bil v slabo, zašito obleko in obut v raztrgane čevlje z lesenimi podplati.

»Ubožica, zakaj jočeš? Ali te je kdo udaril? Povej. Ali si mleko razlila?«

Pogledal jo je sočutno z velikimi rjavimi očmi. Nekaj angelskega je bilo v njegovem pogledu in na obrazu.

Mimica je obrisala solzne oči, pa ga je pogledala hvaležno.

»Ne, nisem razlila mleka. Za ptičke nabiram denar, da bi jim kupila drobnega žita in bi ga jim posula. Lačni so revčki.«

»Ali si že dosti nabrala?«

»Samo to-le dvajsetico, in zato jokam.«

»Na! Jaz ti pa dam to krono. Kar na cesti sem jo našel in zdaj sem si hotel kupiti zemljo, a tebi jo dam rad, da ne boš jokala!«

Dal ji je krono, zmečkano in mokro, a ona ga je hvaležno pogledala s svojimi črnimi očmi.

»Bog ti povrni, ljubo dete! A stoj! Kako ti je ime?«

»Jožko, mali Jožko.«

»Lepo ime Jožko! Jaz sem Mimica.«

»Lepo je tudi tvoje ime,« je rekel Jožko in stekel po ulici nazaj. Zažvižgal si je veselo pesem, kipečo iz čistega, usmiljenega srca.

Mimica se je pa okrenila in je odšla.

»Ah ta Jožko, ta je še zlato dete!«

A ko je Jožko tisto noč zaspal, se mu je sanjalo, da je prišel k njemu bel angel in je prinesel veliko, zlato knjigo. Knjiga dobrih del je bila to, in v to knjigo je zapisal angel z velikimi zlatimi črkami Jožkov dar.

J. E. Bogomil:

Skrb za zimo.

Pri Tršarjevih je bilo življenje bolj trdo. Očeta ni bilo več, Amerika ga je pobrala. Tja je šel iskat dolarjev, pa je našel smrt: rudnik ga je podsul, in v jami je našel mladi mož svojo smrt in svoj grob.

In zdaj? Draginja taka! Mama pač nekaj zasluži, a to je komaj za vsakdanji kruhek. Kje je pa denar za obleko, kje denar za drva?

Če bi za reveže vsaj zime ne bilo! A zima potrka vsako leto na vsaka vrata. Snežniki si nataknejo na svoje visoke glave snežne kape. Drevje se